

PLÂNGERILE LUI IEREMIA

1

1. Vai! Cum stă părăsită acum, cetatea aceasta atât de plină de popor altă dată!
A rămas ca o văduvă!
Ea, care altă dată era mare între neamuri, frunțașă printre țări,
a ajuns roabă astăzi!
2. Plînge amarnic noaptea, și-i curg lacrimi pe obraji.
Niciunul din toți cei ce o iubeau n' o mîngîie;
toți prietenii ei au părăsit-o,
și i s'au făcut vrăjmași.
3. Iuda a plecat în pribegie, din pricina apăsării și muncilor grele.
Locuiește în mijlocul neamurilor, și nu găsește odihnă!
Toți prigonitorii lui l-au ajuns tocmai cînd îi era mai mare strîmtorarea.
4. Drumurile Sionului sînt triste, căci nimeni nu se mai duce la sărbători, toate porțile lui sînt pustii,
preoții lui oftează;
fecioarele lui sînt mîhnite, și el însuș este plin de amărăciune.
5. Asupritorii lui sar biruitori, vrășmașii lui sînt mulțamiți. Căci Domnul l-a smerit, din pricina
mulțimii păcatelor lui;
copiii lui au mers în robie înaintea asupritorului.
6. S'a dus dela fiica Sionului toată podoaba ei.
Căpeteniile ei au ajuns ca niște cerbi cari nu găsesc pășune,
și merg fără putere înaintea celui ce-i gonește.
7. În zilele necazului și ticăloșiei lui, Ierusalimul își aduce aminte
de toate bunătățile de cari a avut parte din zilele străbune;
cînd a căzut poporul lui în mîna asupritorului, nimeni nu i-a venit în ajutor,
iar vrăjmașii se uitau la el și rîdeau de prăbușirea lui.
8. Greu de păcătuit Ierusalimul! De aceea a ajuns de scîrbă.
Toți cei ce-l prețuiau îl disprețuiesc acum, văzîndu-i goliciunea,
și el însuș se întoarce în altă parte și oftează.
9. Necurăția sta lipită pe poala hainei lui,
și nu se gîndea la sfîrșitul său.
A căzut greu de tot. Nimeni nu-l mîngîie. -
„Vezi-mi ticăloșia, Doamne, căci iată ce semeț este vrăjmașul!“ -
10. Asupritorul a întins mîna la tot ce avea el mai scump;
ba încă a văzut cum, în Locașul lui cel sfînt, au intrat neamurile
cărora Tu le poruncisei să nu intre în adunarea Ta!
11. Tot poporul lui caută pîne suspinînd;
și-au dat lucrurile scumpe pe hrană, numai ca să-și țină viața.
„Uită-Te, Doamne, și privește cît de înjosit sînt!“
12. O! voi, cari treceți pe lîngă mine,
priviți și vedeți dacă este vre o durere ca durerea mea,
ca durerea cu care m'a lovit Domnul în ziua mîniei Lui aprinse!
13. Mi-a asvîrlit de sus în oase un foc care le arde;
mi-a întins un laț supt picioare, și m'a dat înapoi.
M'a lovit cu pustiire și o lîncezeală de toate zilele!
14. Mîna Lui a legat jugul nelegiuirilor mele,
cari stau împletite și legate de gîtul meu. Mi-a frînt puterea.
Domnul m'a dat în mînile aceluia, cărora nu pot să le stau împotrivă.
15. Domnul a trîntit la pămînt pe toți vitejii din mijlocul meu;
a strîns o oștire împotriva mea, ca să-mi prăpădească tineretul;

- ca în teasc a călcat Domnul pe fecioara, fiica lui Iuda.
16. De aceea plîng, îmi varsă lacrimi ochii,
căci s'a depărtat dela mine Cel ce trebuia să mă mîngîie, Cel ce trebuia să-mi învioreze viața;
fiii mei sînt zdrobiți, căci vrăjmașul a biruit. -
17. Sionul întinde mînile rugător, și nimeni nu-l mîngîie.
Domnul a trimis împotriva lui Iacov dejur împrejur vrăjmași;
Ierusalimul a ajuns de batjocură în mijlocul lor. -
18. Domnul este drept, căci m'am răzvrătit împotriva poruncilor Lui.
Ascultați, toate popoarele, și vedeți-mi durerea!
Fecioarele și tinerii mei s'au dus în robie.
19. Mi-am chemat prietenii, dar m'au înșelat,
preoții și bătrînii mei au murit în cetate,
căutînd hrană, ca să-și țină viața.“
20. „Doamne, uită-Te la necazul meu. Lăuntrul meu fierbe,
mi s'a întors inima în mine, căci am fost neascultător.
Afară sabia m'a lăsat fără copii, în casă moartea.
21. M'au auzit suspinînd, dar nimeni nu m'a mîngîiat.
Toți vrăjmașii mei, cînd au aflat de nenorocirea mea, s'au bucurat că Tu ai adus-o;
dar vei aduce, vei vesti ziua cînd și ei vor fi ca mine.
22. Adu toată răutatea lor înaintea Ta,
și fă-le cum mi-ai făcut mie, pentru toate fărădelegile mele! Căci suspinurile mele sînt multe, și
inima îmi este bolnavă.“

2

1. Vai! în ce întunecime a aruncat Domnul, în mînia Lui, pe fiica Sionului.
A asvîrlit din cer pe pămînt podoaba lui Israel,
și nu Și-a mai adus aminte de scaunul picioarelor Lui, în ziua mîniei Lui!
2. Domnul a nimicit, fără milă, toate locuințele lui Iacov.
În urgia Lui, a dărmărit întăriturile fiicei lui Iuda,
și le-a prăvălit la pămînt;
a făcut de ocară împărăția și căpeteniile ei.
3. În mînia Lui aprinsă, a doborît toată puterea lui Israel;
Și-a tras înapoi dela el dreapta, înaintea vrăjmașului,
și a aprins în Iacov o văpaie de foc care mistuiește toate dejurîmprejur.
4. Și-a încordat arcul ca un vrăjmaș, Și-a ridicat dreapta ca un asupritor,
și a prăpădit tot ce era plăcut privirilor,
Și-a vărsat ca un foc urgia peste cortul fiicei Sionului.
5. Ca un vrăjmaș a ajuns Domnul, a nimicit pe Israel,
i-a dărmărit toate palatele, i-a prăbușit întăriturile,
și a umplut pe fiica lui Iuda de jale și suspin.
6. I-a pustiit cortul sfînt ca pe o grădină,
a nimicit locul adunării sale;
Domnul a făcut să se uite în Sion sărbătorile și Sabatul,
și, în mînia Lui năpraznică a lepădat pe împărat și pe preot.
7. Domnul Și-a disprețuit altarul, Și-a lepădat locașul Său cel sfînt.
A dat în mînile vrăjmașului zidurile palatelor Sionului;
au răsunit strigătele în casa Domnului, ca într'o zi de sărbătoare.
8. Și-a pus de gînd Domnul să dărîme zidurile fiicei Sionului;
a întins sfoara de măsurat, și nu Și-a tras mîna pînă nu le-a nimicit.
A cufundat în jale întăritura și zidurile, cari nu mai sînt, toate, decît niște dărmături triste.
9. Porțile îi sînt cufundate în pămînt; i-a nimicit și rupt zăvoarele.

Împăratul și căpeteniile sale sînt între neamuri. Lege nu mai au,
și chiar proorocii nu mai primesc nici o vedenie dela Domnul.

10. Bătrînii fiicei Sionului șed pe pămînt și tac;
și-au presărat țărîină pe cap, s'au încins cu saci;
fecioarele Ierusalimului își pleacă la pămînt capul.

11. Mi s'au strors ochii de lacrimi, îmi fierb măruntaiele,
mi se varsă ficatul pe pămînt, din pricina prăpădului fiicei poporului meu,
din pricina copiilor și pruncilor de țîță leșinați pe ulițele cetății.

12. Ei ziceau către mamele lor: „Unde este pîne și vin?”
Și cădeau leșinați ca niște răniți pe ulițele cetății,
își dădeau sufletul la pieptul mamelor lor.

13. „ Cu ce să te îmbărbătez și cu ce să te asemăn, fiica Ierusalimului?
Cu cine să te pun alături, și cu ce să te mîngîi, fecioară, fiica Sionului?
Căci rana ta este mare ca marea: cine va putea să te vindece?”

14. Proorocii tăi ți-au proorocit vedenii deșarte și amăgitoare,
nu ți-au dat pe față nelegiuirea, ca să abată astfel robia dela tine,
ci ți-au făcut proorocii mincinoase și înșelătoare.

15. Toți trecătorii bat din palme asupra ta,
șuieră și dau din cap împotriva fiicei Ierusalimului, și zic: „Aceasta este cetatea despre care se zicea
că este cea mai frumoasă, și bucuria întregului pămînt?”

16. Toți vrăjmașii tăi deschid gura împotriva ta,
fluieră, scrișnesc din dinți, și zic: „Am înghițit-o!”
„Da, aceasta este ziua pe care o așteptam, am ajuns-o și o vedem!”

17. Domnul a înfăptuit ce hotărîse,
a împlinit cuvîntul pe care-l sorocise de multă vreme,
a nimicit fără milă;
a făcut din tine bucuria vrăjmașului,
a înălțat tăria asupritorilor tăi!

18. Inima lor strigă către Domnul ...
Zid al fiicei Sionului, varsă zi și noapte șiroaie de lacrimi!
Nu-ți da niciun răgaz, și ochiul tău să n'aibă odihnă!

19. Scoală-te și gemi noaptea cînd încep străjile!
Varsă-ți inima ca niște apă, înaintea Domnului!
Ridică-ți mîinile spre El pentru viața copiilor tăi,
cari mor de foame la toate colțurile ulițelor!

20. Uită-Te, Doamne, și privește: cui i-ai făcut Tu așa?
Să mănînce femeile rodul pîntecelui lor, pruncii desmierdați de mîinile lor?
Să fie măcelăriți preoții și proorocii în Locașul cel sfînt al Domnului?

21. Copiii și bătrînii stau culcați pe pămînt în ulițe;
fecioarele și tinerii mei au căzut uciși de sabie;
i-ai ucis, în ziua mîniei Tale, și i-ai jungheat fără milă.

22. Ai chemat groaza din toate părțile peste mine, ca la o zi de sărbătoare.
În ziua mîniei Domnului, n'a scăpat unul și n'a rămas cu viață.
Pe cei îngrijiți și crescuți de mine, mi i-a nimicit vrăjmașul!”

3

1. Eu sînt omul care a văzut suferința supt nuiava urgiei Lui.
2. El m'a dus, m'a mînat în întunec, și nu în lumină.
3. Numai împotriva mea își întinde și își întoarce mîna, toată ziua.
4. Mi-a prăpădit carnea și pielea, și mi-a zdrobit oasele.
5. A făcut zid împrejurul meu, și m'a înconjurat cu otravă și durere.

6. Mă așează în întunec, ca pe cei morți pentru totdeauna.
7. M'a înconjurat cu un zid, ca să nu ies; m'a pus în lanțuri grele.
8. Să tot strig și să tot cer ajutor, căci El tot nu-mi primește rugăciunea.
9. Mi-a astupat calea cu pietre cioplite, și mi-a strîmbat cărările.
10. Mă pîndește ca un urs și ca un leu într'un loc ascuns.
11. Mi-a abătut căile, și apoi s'a aruncat pe mine, și m'a pustiit.
12. Și-a încordat arcul, și m'a pus țintă săgeții Lui.
13. În rărunchi mi-a înfipt săgețile din tolba Lui.
14. Am ajuns de rîsul poporului meu, și toată ziua sînt pus în cîntece de batjocură de ei.
15. M'a săturat de amărăciune, m'a îmbătat cu pelin.
16. Mi-a sfărîmat dinții cu pietre, m'a acoperit cu cenușă.
17. Mi-ai luat pacea, și nu mai cunosc fericirea.
18. Și am zis: „S'a dus puterea mea de viață, și nu mai am nici o nădejde în Domnul.“
19. „Gîndește-Te la necazul și suferința mea, la pelin și la otravă!“
20. Cînd își aduce aminte sufletul meu de ele, este mîhnit în mine.
21. Iată ce mai gîndesc în inima mea, și iată ce mă face să mai trag nădejde:
22. Bunătățile Domnului nu s'au sfîrșit, îndurările Lui nu sînt la capăt,
23. ci se înoiesc în fiecare dimineață. Și credincioșia Ta este atît de mare!
24. „Domnul este partea mea de moștenire,“ zice sufletul meu; de aceea nădăjduiesc în El.
25. Domnul este bun cu cine nădăjduiește în El, cu sufletul care-L caută.
26. Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului.
27. Este bine pentru om să poarte un jug în tinereța lui.
28. Să stea singur și să tacă, pentrucă Domnul i l-a pus pe grumaz;
29. să-și umple gura cu țărînă, și să nu-și peardă nădejdea;
30. să dea obrazul celui ce-l lovește, și să se sature de ocări.
31. Căci Domnul nu leapădă pentru totdeauna.
32. Ci, cînd mîhnește pe cineva, Se îndură iarăș de el, după îndurarea Lui cea mare:
33. căci El nu necăjește cu plăcere, nici nu mîhnește bucuros pe copiii oamenilor.
34. Cînd se calcă în picioarele toți prinșii de război ai unei țări,
35. cînd se calcă dreptatea omenească în fața Celui Prea Înalt,
36. cînd este nedreptățit un om în pricina lui, nu vede Domnul?
37. Cine a spus și s'a întîmplat ceva fără porunca Domnului?
38. Nu iese din gura Celui Prea Înalt răul și binele?
39. De ce să se plîngă omul cît trăiește? Ficare să se plîngă mai bine de păcatele lui!
40. Să luăm seama la umbletele noastre, să le cercetăm, și să ne întoarcem la Domnul.
41. Să ne înălțăm și inimile cu mîinile spre Dumnezeu din cer, zicînd:
42. „Am păcătuit, am fost îndărătnici, și nu ne-ai iertat!“
43. În mînia Ta, Te-ai ascuns, și ne-ai urmărit, ai ucis fără milă.
44. Te-ai învăluit într'un nor, ca să nu străbată la Tine rugăciunea noastră.
45. Ne-ai făcut de batjocură și de ocară printre popoare.
46. Toți vrăjmașii noștri deschid gura împotriva noastră.
47. De groază și de groapă am avut parte, de prăpăd și pustiire.
48. Șivoaie de apă îmi curg din ochi din pricina prăpădului fiicei poporului meu.
49. Mi se topește ochiul în lacrimi, necurmat și fără răgaz,
50. pînăce Domnul va privi din cer și va vedea.
51. Mă doare ochiul de plîns pentru toate fiicele cetății mele.
52. Cei ce mă urăsc fără temei, m'au gonit ca pe o pasăre.
53. Voiau să-mi nimicească viața într'o groapă, și au aruncat cu pietre în mine.
54. Mi-au năvălit apele peste cap și ziceam: „Sînt perdut!“
55. Dar am chemat Numele Tău, Doamne, din fundul gropii.
56. Tu mi-ai auzit glasul: „Nu-Ți astupa urechea la suspinurile și strigătele mele.“
57. În ziua cînd Te-am chemat, Te-ai apropiat, și ai zis: „Nu te teme!“

58. Doamne, Tu ai apărât pricina sufletului meu, mi-ai răscumpărat viața!
59. Doamne, ai văzut apăsarea mea: fă-mi dreptate.
60. Ai văzut toate răzbunările lor, toate uneltirile lor împotriva mea.
61. Doamne, le-ai auzit ocările, toate uneltirile împotriva mea,
62. cuvântările protivnicilor mei, și planurile pe cari le urzeau în fiecare zi împotriva mea.
63. Uită-Te când stau ei jos sau când se scoală. Eu sînt cîntecul lor de batjocură.
64. Răsplătește-le, Doamne, după faptele mînilor lor!
65. Împetrește-le inima, și aruncă blestemul Tău împotriva lor!
66. Urmărește-i, în mînia Ta, și șterge-i de supt ceruri, Doamne!“

4

1. Vai! cum s'a înegrit aurul, și cum s'a schimbat aurul cel curat! Cum s-au risipit pietrele sfîntului Locaş pela toate colțurile ulițelor!
2. Cum sînt priviți acum fiii Sionului, cei aleși și prețuiți ca aurul curat altă dată, cum sînt priviți acum, vai! Ca niște vase de pămînt, și ca o lucrare făcută de mînile olarului!
3. Chiar și șacalii își apleacă țîța, și dau să sugă puilor lor; dar fiica poporului meu a ajuns fără milă, ca struții din pustie.
4. Limba sugătorului i se lipește de cerul gurii, uscată de sete; copiii cer pîne, dar nimeni nu le-o dă.
5. Ceice se hrăneau cu bucate alese, leșină pe ulițe.
Ceice fuseseră crescuți crescuți în purpură se bucură acum de o grămadă de gunoi!
6. Căci vina fiicei poporului meu este mai mare decît păcatul Sodomei, care a fost nimicită într'o clipă, fără să fi pus cineva mîna pe ea.
7. Voivozii ei erau mai strălucitori decît zăpada, mai albi decît laptele; trupul le era mai roș decît mărgeanul; fața le era ca safirul.
8. Dar acum înfățișarea le este mai negricioasă* decît funinginea; așa că nu mai sînt cunoscuți pe ulițe,
pielea le este lipită de oase, uscată ca lemnul.
9. Ceice pier uciși de sabie sînt mai fericiți decît ceice pier de foame, cari cad sleiți de puteri, din lipsa roadelor cîmpului!
10. Femeile, cu toată mila lor, își fierb copiii, cari le slujesc ca hrană, în mijlocul prăpădului fiicei poporului meu.
11. Domnul Și-a sleiturgia, Și-a vărsat mînia aprinsă; a aprins în Sion un foc, care-i mistuie temelile.
12. Împărații pămîntului n'ar fi crezut și nici unul din locuitorii lumii n'ar fi crezut că protivnicul, care-l împresura, are să intre pe porțile Ierusalimului.
13. Iată roada păcatelor proorocilor săi, a nelegiuirilor preoților săi, cari au vărsat în mijlocul lui sîngele celor neprihăniți!
14. Rătăceau ca orbii pe ulițe, mînjiți de sînge, așa că nimeni nu putea să se atingă de hainele lor.
15. „Depărtați-vă, necuraților!“ li se striga, „la o parte, la o parte, nu vă atingeți de noi!“
Cînd fugeau pribegind încoace și încolo, printre neamuri, se spunea: „Să nu mai locuiască aici!“
16. În mînia Lui Domnul i-a împrăștiat și nu-Și mai îndreaptă privirile spre ei!
Vrăjmașul n'a căutat la fața preoților, nici n'a avut milă de cei bătrîni.
17. Și acolo ni se sfîrșeau ochii, și așteptam zădarnic ajutor!
Privirile ni se îndreptau cu nădejde spre un neam, care totuș nu ne-a izbăvit.
18. Ne pîndeau pașii, ca să ne împiedice să mergem pe ulițele noastre; ni se apropia sfîrșitul, ni se împliniseră zilele ... Da, ne venise sfîrșitul!
19. Prigonitorii noștri erau mai iuți de cît vulturii cerului.
Ne-au fugărit pe munți, și ne-au pîndit în pustie.
20. Suflarea vieții noastre, unsul Domnului, a fost prins în gropile lor, el,

despre care ziceam: „Vom trăi supt umbra lui printre neamuri.“

21. „Bucură-te și saltă de bucurie, fiica Edomului, care louiește în țara Uț!

Dar și la tine va trece potirul, și tu te vei îmbăta, și te vei desgoli!

22. Fiica Sionului, nelegiuirea îți este ispășită:

El nu te va mai trimete în robie. Dar ție, fiica Edomului, îți va pedepsi nelegiuirea; și îți va da pe față păcatele.“

5

1. „Adu-Ți aminte, Doamne, de ce ni s'a întâmplat!

Uită-Te și vezi-ne ocară!

2. Moștenirea noastră a trecut la niște străini,

casele noastre la cei din alte țări!

3. Am rămas orfani, fără tată;

mamele noastre sînt ca niște văduve.

4. Apa noastră o bem pe bani,

și lemnele noastre trebuie să le plătim.

5. Prigonitorii ne urmăresc cu îndrjire,

și cînd obosim, nu ne dau odihnă.

6. Am întins mîna spre Egipt,

spre Asiria, ca să ne săturăm de pîne.

7. Părinții noștri, cari au păcătuit, nu mai sînt,

iar noi le purtăm păcatele.

8. Robii ne stăpînesc,

și nimeni nu ne izbăvește din mîinile lor.

9. Ne căutăm pînea cu primejdia vieții noastre,

căci ne amenință sabia în pustie.

10. Ne arde pielea ca un cuptor,

de frigurile foamei.

11. Au necinstit pe femei în Sion,

pe fecioare în cetățile lui Iuda.

12. Mai marii noștri au fost spînzurați de mîinile lor;

Bătrînilor nu le-a dat nici o cinste

13. Tinerii au fost puși să rîșnească,

și copiii cădeau supt poverile de lemn.

14. Bătrîinii nu se mai duc la poartă,

și tinerii au încetat să mai cînte.

15. S'a dus bucuria din inimile noastre,

și jalea a luat locul jocurilor noastre.

16. A căzut cununa de pe capul nostru!

Vai de noi, căci am păcătuit!

17. Dacă ne doare inima,

dacă ni s'au întunecat ochii,

18. este din pricină că muntele Sionului este pustiit,

din pricină că se plimbă șacalii prin el.

19. Dar Tu, Doamne, împărățești pe vecie;

scaunul Tău de domnie dăinuiește din neam în neam!

20. Pentruce să ne uiți pe vecie, și să ne părăsești pentru multă vreme?

21. Întoarce-ne la Tine, Doamne, și ne vom întoarce!

Dă-ne iarăș zile ca cele de odinioară!

22. Să ne fi lepădat Tu de tot oare,

și să Te fi mîniat Tu pe noi peste măsură de mult?